

kræftig og livlig Udvikling af vor Skibsart. Her have vi ganske vist ikke at gøre med Kommunerne, men desto mere med Staten, og jeg kan derfor ikke Andet end paany at udtale som min inderlige og faste Overbevisning, at Ophævelsen af Skibsafgiften er en uafviselig Nødvendighed, hvis vi ikke skulle blive trykkede tilbage i Konkurrencen med andre Stater. Jeg beklager, at der i den Henseende er en saa afgjort Meningsforskjel mellem den høitærede Finantsminister og flere af os. Det forekommer mig, at Skibsafgiften, som kun indbringer Staten Noget som ca. 700,000 Kr., ikke er af nogen større Betydning for vort Budget, end at den under hele den gunstige Tilstand, i hvilken vi heldigvis leve, meget godt lod sig fuldstændig sjerne. Man har talt om at benytte denne Afgift som Kompensation for derved at opnaa Gjenfald i forskjellige internationale Forhold. Jeg tør ikke absolut bestride, at der kan fremkomme Kombinationer, hvor en saadan Kompensation kan være hensigtsmæssig. Jeg har imidlertid ondt ved at finde dem, og jeg tror, at man i det Hele taget skuffer sig, naar man gaar ud fra den Grundtæning, at vi ikke skulle indrømme den danske og fremmede Skibsart i vore egne Havne Fordele uden at opnaa noget Tilsvarende udenfor Landets Grændser. Jeg tager gjerne en Byrde fra min egen Ryg, selv om jeg ikke derved tillige opnaar at blive befriet for en Byrde, som jeg bærer paa en Andens Begne; allerede det at blive befriet for Skibsafgiften er en Fordel, uanset om derved opnaas Noget i Udlandet eller ikke. Jeg ønsker, som sagt, af ganske Hjerte, at vi kunne komme til i denne Session for Alvor at tage fat paa dette Spørgsmaal om Skibsafgiften. Vi have flere Gange pillet ved Knuden, uden at faae den løst, vi have engang været nærved at naae det. Lad os haabe, at vi nu omfider kunne naae til det Resultat at faae Skibsafgiften hævet, og jeg vil da tillige særdeles meget ønske, at vi maa komme til en Nedsættelse af vore Konsulatsgebyrer. Og saa disse ere utilbørlig høie og navnlig uhenigtsmæssig indrettede derved, at de hvile med næsten samme Byrde paa den regelmæssige som paa den tilfældige Skibsfart. Den regelmæssige Skibsfart er en saadan Hjælp for Handelen, at man bør gjøre Alt for at lette den og hjælpe den frem, og det er en høist uhenigtsmæssig Foranstaltning, jeg gjentager kun, hvad jeg allerede ifjor har yttret, at f. Ex. et Skib, som løber langs med Norges Kyst og aflægger 1 Collo i den første Havn, 10 Colli i den næste Havn, 17 i den tredje Havn og 2 i den fjerde Havn, paa hvert af disse Steder skal betale Konsulatsafgift. Det burde ikke være Tilfældet, og man besværer Forsendelsen ved disse Afgifter paa en saadan Maade, at den ikke kan komme til at optage Kampen med Fremmede. Det kan i det Hele ikke negtes, at der er mange Omstændig-

heder, som kunne i høi Grad anbefale at komme til en Revision af vor Toldtarif i det Hele. Der er imidlertid tillige Omstændigheder, som kunne gjøre det vanskeligt, og jeg vil ikke være den, som gjør mig skyldig i nogen Ubillighed lige over for en Regjering, der ikke har anset det for at være rigtigt for Diebliffet at komme med en saadan Revision. Det maa erkjendes, at lige overfor den, jeg kan gjerne kalde det Revolution, der er foregaaet med den tydske Toldtarif, er det meget vanskeligt at tage fat nu paa denne Opgave. Man vil ikke let vide, hvilket Maal man skal sætte sig, hvilke Midler man skal benytte sig af; men paa den anden Side tror jeg dog, det maa erkjendes, at vi maa ruste os til indenfor en ikke for lang Tid at komme til en virkelig gennemgaaende Revision af vor Toldtarif. Vi ere istand til at gjøre det. Vor finantsielle Status tillader os det, den tillader os at udføre en saadan Revision paa en saadan Maade, at vi ikke i Revisionstiebliffet forlange, at enhver Nedsættelse skal opveies med en tilsvarende Forhøielse. Vi maa nu kunne stille vor Opgave til en Revision af Toldtarifen saaledes, at vi bestræbe os for at nedsætte Afgiften og da forvente, at den stigende Forbrug, den stigende Konsumtion vil give Staten Erstatning for den Nedsættelse af Satserne, som den har anset sig for foranlediget til.

Da den høitærede Finantsminister forelagde os Finantslovsforslaget for det kommende Aar, var han befyndet for, at vi skulde tage ham det store Kasseoverskud, hvormed denne Finantslov endte, ild op, og han gjorde os med stor Iver opmærksom paa, at dette Kasseoverskud kun var ganske tilsyneladende, og at vi for Himmels Skyld ikke maatte tro, at den endelige Finantslov vilde komme til at se saaledes ud. Den høitærede Minister henlebede vor Opmærksomhed paa, at, om der end var et Kasseoverskud af lidt over 4 Millioner, næsten 4,100,000 Kr., maatte man paa den anden Side erindre, at dette havde særlige Grunde. En af Grundene var nu da den, at der med Hensyn til de overordentlige Udgifter, som have været anførte paa tidligere Krigs- og Marineministeriers Budget, var en Forskjel, som vilde faae sin Indflydelse, og ligeledes nævnedes han, at man vilde finde, at de ca. 625,000 Kr., som paa Finantslovsforslaget fra forrige Aar havde været opført som Dyrtidsstillæg til Embeds- og Bestillingsmænd, iaar ere bortfaldne; han nævnedes endnu flere Ting, som skulde berolige os, og endte med at sige, at han haabede, at Kasseoverskuddet, naar Finantslovsforslaget ved sin endelige Behandling havde faaet den sidste Paragraf, § 28, med, vil være om ikke forsvundet, saa dog betydelig reduceret. At nu en Reduktion af det vil finde Sted, kan der vel ikke let være nogen Tvivl om; men endnu er ikke noget Finantslovsforslag gaaet igjennem Folkethinget,